

Maak Pieter Omtzigt regeringscommissaris voor het nieuwe Sociaal Contract

Posted on 16 juni 2021 by Paul Verburgt

Als Pieter Omtzigt één ding niet moet doen, is het een eigen partij oprichten.

Dat zal een grote innerlijke strijd vragen, schat ik in. De man is ambitieus, zeer ambitieus. Hij is overtuigd van zijn kwaliteiten. En hij is tot op het bot beledigd omdat de partij waarvoor hij alles gaf, hem niet lustte, zeker niet als partijleider.

Bovendien heeft hij bij het grote publiek een gevoelige snaar geraakt. De eenzame vechter voor de gedupeerden van de toeslagenaffaire. Dag en nacht streed hij voor ze en niet zelden eiste hij 'witheet' opheldering van de regering die hem systematisch een oor aannaaide.

Volgens de peilingen zou Omtzigt als hij voor zichzelf begon, in één klap de tweede partij van Nederland worden. 27 zetels worden voorspeld. Dat is ruim drie keer groter dan het CDA in diezelfde peilingen.

Probeer dat maar eens te weerstaan na een decennialange tocht door de christendemocratische woestijn waar naar zijn zeggen achter elke rots een bandiet verscholen zit.

Toch zeg ik: niet doen.

Niet omdat er al zo veel partijen zijn. Ook niet omdat nieuwe partijen vaak de kiesdrempel niet halen. Zelfs niet omdat het verleden van de Robin Hood van het parlement echt niet zo brandschoon en onafhankelijk is als het lijkt. Hij stemde voor alles waar – naar mijn inschatting – zijn nieuwe aanhang mordicus tegen is. Van het Pact van Marrakesh tot de afschaffing van het referendum. En dan vergeet ik maar dat hij steeds weer alles op alles zette om een toppositie te verwerven in een partij die bevlogen sprak van het rentmeesterschap, maar leefde voor de macht: 'We rule this country.'

Nee, Omtzigt moet afzien van een eigen partij omdat hij alles behalve een leider is. Hij is een gedreven solist met een zeer grote hersencapaciteit, zelfs met een heldere visie, maar geen man die mensen bindt en verbindt. Hij is geen teamspeler, geen *socializer*, geen man van het compromis, van het grote gebaar, van de bühne, van de rust, van de timing, van de tactiek.

'I want it all, I want it now!', om Freddy Mercury van Queen te citeren. Dat is Pieter Omtzigt.

In Omtzigt herken ik die paar extreem getalenteerde collega's die ik heb gehad. Altijd waren ze eerder en beter op de hoogte, analyseerden ze sneller en scherper, concludeerden ze consequenter en overtuigender dan wie ook. Maar ook waren ze doodvermoeiend, remden ze nooit af en lieten ze nooit iets over hun kant gaan.

Het gelijk dat ze hadden – het eeuwige gelijk – was op een gegeven moment niet effectief meer. Terwijl ze zelf begonnen te denken dat ze tot het hogere geroepen waren, waren ze op hun best als 'raadgevers achter de troon'. Of in 'eenlingposities' als strateeg, ombudsman of innovator.

En dan floreerden ze.

Ik ken Pieter Omtzigt niet persoonlijk, maar ik moet me wel heel erg vergissen als ik er in mijn observaties naast zit.

Daarom herhaal ik wat ik eerder schreef. Maak Pieter Omtzigt onafhankelijk Regeringscommissaris voor het nieuwe Sociaal Contract. Laat hem de verwording van onze rechtsstaat in kaart brengen. De verdamping van de machtenscheiding, de ongekende invloed van de polder, de niet te bedwingen macht van de ambtenarij, de tentakels van de lobbyisten.

Laat hem dat nieuwe sociaal contract schrijven waarover hij al tijden spreekt.

Niemand is meer geschikt dan hij.